Bouřka - Vondráčková, Helena

Bouřka, co teď zraje v oblacích,je naší podobná,
stěží oddálit se dá.
Ta bouřka v nás je skrytá.
Ruku máš, co mi nízko lítá pod kůží.
Mně se z ní hned blesky klikatí.
Cítím, vzduch je náhle řídký,
mám teď díky bouřce mžitky,
kvůli mžitkům slétám na zem v závratích.
Teď já.

Hlína vpíjí vláhu puklinou,
než zas ji navrátí zpět bouřkám do mraků.
V naší bouřce toužím zahynout
každým ze tvých blesků, dotyků, zázraků.
A ústa jsou tak puklá, bezdeštná,
to, co bouřce bereš, bereš nám.
Tisíc ran v mé kůži není déšť.
Já jen -
já tě mám a cítím,
dřív než uhodím, ať svítím.
V stejných vteřinách nás bouřka prolíná.
Má nás.

Ta bouřka v nás je skrytá.
Ruku máš, co mi nízko lítá nad kůží.
Mně se z ní hned blesky klikatí.
Cítím, vzduch je náhle řídký,
mám teď díky bouřce mžitky,
kvůli bouřce svírám trávu v závratích.
Já, já